

P X P / “Paraules per la Pau” un espai d’art

“In Memoriam” Domingo 2/9/12

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

Josep Maria, Elvira, Carme... SEGUIREM!

pàgina 6

núm. 100

desembre 2009

dijous 23 d'agost de 2012

<http://tgnapau.blogspot.com.es/>

Benvolgudes i benvolguts...

Aquest primer diumenge de mes tornem a convocar el Paraules per la Pau, com hem fet des de fa més d'onze anys de forma ininterrompuda, malgrat faci fred, neu, pluja o calor.

Però aquest mes de setembre serà un Paraules per la Pau molt diferent: aquest estiu ens han deixat tres persones que signifiquen molt per a la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, persones que han dedicat el seu temps i esforç a la cerca d'un món millor, més just i més equitatiu, un món sense exèrcits ni opressió. Tres persones que han donat part del seu temps per fer present aquesta realitat, i estendre-la a totes aquelles persones que volguessin escoltar. I a les que no, també. El Josep Maria, l'Elvira i la Carme no van callar mai, cadascú amb el seu estil, però tots tres amb respecte i fermesa, van dir per activa i de forma ben clara que volem un món just i solidari, sense exèrcits ni guerres, on els conflictes es resolguin d'una altra manera, i que no volem vaixells de guerra atracant al port de Tarragona. Tres persones que van treballar per dir no a les guerres des de la seva ciutat, que van actuar localment i des del dia a dia per aturar aquesta ignomínia mundial.

Volem compartir el seu record i el dolor que ens ha deixat la seva marxa, així com encoratjar-nos entre totes a mantenir ben viu el seu pas per aquest món que van ajudar a transformar, i que encara necessita molta més empenta. Sense elles, però amb tot allò que ens van ensenyar i van compartir amb totes nosaltres.

Per això, aquest Paraules per la Pau serà un acte molt especial, on explicitarem la nostra estima i memòria al Josep Maria Yago, l'Elvira Mèlich i la Carme Pujol, i on ens agradaria comptar amb la vostra presència per reconèixer aquesta estima i manifestar les ganes que tenim de continuar amb la tasca que van desenvolupar durant tants anys.

A l'acte, a més de lectures i cançons, hi haurà un torn obert de paraules perquè intervingui tothom que ho desitgi.

Per acabar l'acte, compartirem un dinar popular, com no? a la plaça de la Font, a les terrasses del bar Quim i del restaurant Wan de Fu. Us agraïm que ompliu el [següent formulari](#) per poder preveure quant d'arròs o fideus hem de posar a la cassola.

Us hi esperem!

Us agrairíem que ens diguéssiu alguna cosa abans de divendres 31 d'agost.

dijous 16 d'agost de 2012

[Josep Maria, seguirem!](#)

Estimades i estimats,

el passat dimarts ens va deixar el nostre estimat Josep Maria, el Yago per a molts. És impossible imaginar el forat que ens ha deixat la seva pèrdua, per això no volem perdre mai la seva força i persistència en defensar un món just, sense exèrcits, amb la justícia social com a eix bàsic del desenvolupament dels pobles i les persones. Seguirem Josep Maria!!

Josep Maria, seguirem!

Hi ha textos que mai no hauria volgut escriure. Aquest és un d'ells. I tanmateix feia mesos i potser anys que sabia que l'escriuria, que sabia que parlaria d'un company que ara ja no hi és, que s'ha mort i mai no hi tornarà a ser. Perquè ahir es va morir el Josep Maria Yago. Ahir ens va deixar, sense voler però per sempre, el Yago.

Podria fer nostàlgia i sé que és el que el cos em demana però intentaré no fer-ne perquè, tal com deia ell, si es fa ha de quedar una cosa digna. I hi quedarà, tot i que no em penso estalviar ni una sola llàgrima, ni una sola copa de vi, ni un sol glop de calvados. I perdoneu-me l'humor en un text necrològic com aquest però pensar en el Josep Maria i no riure en algun moment és com pensar en el mar i no mullar-se: impossible i absurd. Per viure cal riure, sinó serem sempre una colla d'amargats, i això sí que no. (*Continua*)

El primer cop que vaig tenir notícia del Josep Maria va ser per unes curioses pancartes que algú penjava en un balcó de la plaça de la Font en què es parlava de la lluita antiglobalitzadora. Les pancartes eren curioses perquè no coneixíem qui les penjava fins que van saber que allà hi vivia el Josep Maria, un que ens sonava però que coneixíem poquet. Bé, jo el coneixia de feia anys, de quan amb el Romà i altra gent ens van convidar, a la gent del Col·lectiu Priorat-Chiapas, a una entrevista a un programa que feien a Tarragona Ràdio sobre antimilitarisme o pacifisme o contra la guerra de Bòsnia o les guerres de Iugoslàvia, i que com sempre passa havia crescut.... No van caldre presentacions. En quatre dies érem de la mateixa colla política (tot i que ell mantenia la seva afiliació a CCOO, que deixaria amb el temps i es transformaria en anarcosindicalista, sense que ni un sol cop jo li digués que aquell era “el camí recte”) i quan parlo de política parlo de política, no de partits. Ell em deia a mi que jo era “el

seny ordenador de l'anarquisme tarragoní” i em feia una mica de ràbia perquè jo de seny, poc, però li comportava si a canvi, quan acabaven les assemblees, qualsevol de les que compartíem, fèiem cap a l'Azu, amb el Marc del Jesús i altres, i xerràvem de tot i més sense manies i tot ben regat amb cervesa, vi i calvados, la seva beguda perquè ja la bevia el Pepe Carvalho i, sobretot, perquè era i és bona bona.

Allí, en aquelles taules i amb el Marc i el Josep Maria, i no fa mil anys, hi vaig descobrir que no cal ser germà d'algú per sentir-se'n i que no cal ser milionari per quedar content del que s'ha menjat sobretot si les paraules que ho han acompanyat han estat reconfortants, intel·ligents i pensades abans de sortir de la boca. El Yago llegia molt i tenia una cultura cinematogràfica àmplia i mai estàndard. Per això parlar amb ell era omplir-se de saviesa i, sobretot, de coneixement. I parlàvem de cinema, de Bergman, de poesia i de revolució. Sí, de revolució, no “dels millors gestors per l'esquerra” sinó de revolució.

Jo vaig veure el Josep Maria evolucionar i esdevenir cada cop més crític i això, què voleu que us digui, m'emocionava. Crític, lliure i llibertari, sense caure mai en els dogmes anarquistes, que són com la resta de dogmes: una merda. Que una persona de la seva edat (i de la que sigui) fos capaç de fer autocrítica, pensar els errors de la seva generació i adoptar i prendre camins que la majoria social qualifica d'“antisistema” a mi m'enorgullia i em feia pensar que no anàvem tan desencaminats si algú amb el seu cap no només coincidia teòricament amb nosaltres sinó que passava a esdevenir part de... Ens vam llençar pel cap quilos de pintura vermella a l'estand de l'Exèrcit al Saló de l'Ensenyament de Barcelona, vam acompanyar els companys encadenats al balcó de l'Ajuntament de Tarragona contra els vaixells de guerra a Tarragona, vam viure les

assemblees de la primera okupació a Tarragona des de feia deu anys a la Colomera, amb tota la gent de Felanitx i altres, vam defensar l'alliberament de la Núria Pórtulas davant dels qui es deien companys i en aquell cas no ho van ser, vam ser diumenges i diumenges a la plaça de la Font a dir (sense permís ni pensament de demanar-ne) que no volem vaixells de guerra a Tarragona ni exèrcits al món, i vam esdevenir pràctics de l'acció directa, de la desobediència civil i de l'actitud vital davant la vida que cal tenir per no esdevenir estàtua de sal.

I ara arriba el silenci, un silenci que el Josep Maria va preparar conscientment, per això es va donar de baixa de l'Església Catòlica fa uns anys, tot i no renunciar a un misticisme propi que el reconfortava. I per això va ser ell qui va muntar la seva pròpia cerimònia de comiat. Una cerimònia que responia a la seva voluntat de fer sempre les coses amb dignitat, ben fetes, no de pressa i corrents, sinó plenament organitzades i que quedessin bé. Fa poques setmanes el vaig anar a veure i li vaig portar un dels números del fanzine "Tàrraco Profana", segurament la millor publicació de creació dissident que ha tingut aquesta ciutat en anys. Se'ls va mirar i em va dir que estava bé, que hi havia qui seguia. I tant! Contra aquest silenci queden les seves paraules i la voluntat pública de fer com diuen els Obrint Pas en aquest tema que enllaçava el Marc i que els de València dedicaren a la seva mestra Mavi Dolç. Seguirem, Josep Maria, seguirem!!!

Jordi Martí i Font

<http://tgnapau.blogspot.com.es/>